

2. Закон України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» від 7 липня 2004 року № 1952-IV // [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1952-15>.

3. Указ Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 9 грудня 2010 року № 1085/2010 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1085/2010>.

ДАНИЛКІВ Володимир

слухач магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.н.держ.упр., доцент кафедри державного і муніципального управління Петриків А.В.)

АДМІНІСТРУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У СФЕРІ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН

В умовах розвитку демократичної і правової держави реалізація повноважень місцевого самоврядування здійснюється за допомогою «децентралізації», тобто передачі повноважень з державного на місцевий рівень. Феномен демократичної децентралізації полягає в поєднанні централізації, збалансованості соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій [2, с.42].

Враховуючи, що об'єктом децентралізації є відповідні повноваження, які переходять від органів державної виконавчої влади до органів місцевого самоврядування, саме через наближення територіальної громади до людини, процеси децентралізації повинні відігравати провідну роль у земельних правовідносинах. Закріплення за органами місцевого самоврядування управлінських функцій у галузі земельних відносин повинно здійснюватися в межах законодавчої компетенції встановленням гарантій підконтрольності населенню територіальної громади.

Місцеве самоврядування як засада конституційного ладу виступає одним із найважливіших принципів організації і функціонування влади в суспільстві та державі, є необхідним атрибутом будь-якого демократичного ладу і відіграє важливу роль у галузі земельних відносин. В цілому управлінський вплив місцевого самоврядування є досить різноманітним. Проте однією із найважливіших сфер управління з боку органів місцевого самоврядування є земельні відносини.

Частина 1 ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», до виключної компетенції сільських, селищних, міських рад відносить: вирішення відповідно до закону питань регулювання земельних відносин; затвердження ставок земельного податку, розмірів плати за користування природними ресурсами, що є у власності відповідних територіальних громад; вирішення питань про надання дозволу на спеціальне використання природних ресурсів місцевого значення, а також про скасування такого дозволу [1].

Без сумніву, перелік повноважень органів місцевого самоврядування у сфері земельних ресурсів порівняно з органами державної виконавчої влади різняться. Водночас за органами місцевого самоврядування закріплюються важливі контролюючі та адміністративні повноваження в межах територіальної громади: контроль за використанням комунальних земель, вирішення земельних спорів.

Надання широких повноважень у сфері здійснення виконавчої влади органам місцевого самоврядування свідчать про демократизацію суспільства, де органи виконавчої влади в поєднанні з виконавчими структурами місцевого самоврядування реалізують загальні (публічні) потреби в інтересах суспільства. Вони виконують конституційні завдання служіння приватним і публічним інтересам. Звідси випливає, що розмежування функцій з управління земельними ресурсами органами виконавчої і представницької влади різних адміністративно-територіальних рівнів повинно бути чітко виписано і закріплено на законодавчому рівні [1].

Ми цілком підтримуємо думку, що органи місцевого самоврядування повинні бути наділені повноваженнями, які б надавали їм право контролювати використання всіх земель у межах відповідних територій з метою забезпечення не тільки норм чинного земельного

законодавства, а й затвердження планів забудови та розвитку територій населених пунктів.

Для максимальної реалізації владно-управлінських функцій їх правова регламентація повинна мати максимальне нормативне закріплення. При цьому наукове нормативно-правове обґрунтування управлінських функцій повинно мати реальне втілення в реалізації практичних завдань. Відсутність правової реалізації призводить до того, що декларативне втілення правової норми в нормативні акти породжує протиріччя, суперечки і конфлікти при втіленні права на реалізацію.

Література:

1. Закон України “Про місцеве самоврядування в Україні” від 21 травня 1997 року із наступ. змінами і доповненнями/ - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>

2. Мартиненко П. Децентралізації у здійсненні державної влади, як конституційний принцип в Україні // Вісник Конституційного Суду України. - 2000. - № 6. - С. 42.

ДИСЬКО Марія

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник – д.е.н., професор Желюк Т.Л.)

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ТЕХНІКИ СОЦІОЛОГІЧНИХ ВИМІРЮВАНЬ В РОБОТУ ОРГАНУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Існуюча система надання публічних послуг не завжди чітко розмежовує відповідальність за надання якісних послуг населенню між різними рівнями публічної влади, не забезпечує своєчасне надання послуг, їх відкритість, прозорість. Така ситуація вимагає пошуку механізмів моніторингу якості надання публічних послуг, серед яких особливе місце слід відвести системі соціологічних досліджень.

Проведений аналіз стану надання публічних послуг в Надвірнянському районі Івано-Франківської області свідчить про те, що існуюча практика надання публічних послуг з погляду зручності для громадян має багато вад як об'єктивного, так і суб'єктивного характеру.